

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydning noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Først vil jeg takke Pål Myhre for gode ord og for å ha gitt meg nok en anledning til å bidra med et dikt i lyrikksafetten. En utrolig fin og varm sommer på Helgeland er nå på hell.

Sommerferien har vi tilbrakt på småbruket vårt her i Leirfjord, nabokommunen til Alstahaug, og med arbeidsplassen Sandnessjøen en kort kjøretur unna.

En varm Nordnorsk sommer oppleves som en ekstra bonus og balsam for sjela etter den mørke vinteren her oppe. Å reise «til syden» i denne fine lyse årstiden i Nord oppleves som både meningsløst og risikabelt... Tenk om godværet slår

til mens man går og svetter i varmen i fjerne himmelstrøk... Da passer det oss bedre å sette oss på flyet til sol og varme når vinterstormene raser og veiene er ufremkommelige.

Diktet jeg vil dele med Utpostens lesere er skrevet av Helge Stangnes som er en nordnorsk lyriker som i mange år har gledet mange med sine dikt som godt beskriver både nordnorsk lynne og landskap. Nordlendinger kjenner seg igjen i diktningen hans.

Et av hans fineste dikt, som jeg synes passer godt nå som vi går mot høst og vinter heter «lys langs en fjord» og er hentet fra diktsamlingen med samme navn.

Lys langs en fjord

Det mørkne mot vinter som lenge skal vare
– en sommar blei borte, en haust e på reis,
og leia e lagt der vi alle må fare
som tvungen turist på et år under veis.

Så fjern og så frostkald står stjern' der ute,
men nærar e lysan der menneskan bor,
– som glør gjennom natta fra rimgråe rute
skin perlebands-lenker av lys langs en fjord.

Og vi som blei fødd her – og tidlig fekk sanne
at lyset og leiken har mørket som pant,
vi veit at den natta som ligg over landet
e pris førr en sommar som kom – og forsvant.

Men ingen treng sukke og vri sine hender
i lengt etter solskinn og varme i sør
så lenge som lysan fra nordnorske grender
førtell oss at her har vi søstre og brør.

Vi veit at den ætta vi kalle vår eia
i elsk og i armod har kysten bebodd
og tent sine lampe som fyrlys langs leia
tel merke førr folk som har segla og rodd.

Ja, lysan fra stuen langs verharde strender
i mørketidslandet har gått som ei bru
med spenn over fjorda – lik utstrekke hender
med varme og kraft tel å tåle og tru.

Så kom, la oss tenne små lys førr kverandre
som bål imot natt på ei vinterkald jord
der frosten skal vike når menneskevarme
får nå gjennom mørket – som lys langs en fjord.

Helge Stangnes

Avslutningsvis vil jeg ønske Utpostens lesere en fin høst, og jeg vil sende stafettpippen videre nordover, faktisk så langt vi kan komme langs Norges kyst, til Kirkenes. Her har Mona Søndena bodd og arbeidet i mange år som engasjert og dyktig allmennmedisiner og samfunnsmedisiner. Jeg er helt sikker på at hun har et dikt eller to hun vil dele med oss!

Med vennlig hilsen
Torbjørn Uhre

ILLUSTRASJONSFOTO: KETIL MEISLER